

Prædiken til Skærtorsdag

Joh. 13, 1-15

For øjet skjult, for hånden tom
du vandrer i din helligdom,
men kendes dog på røsten din,
når du velsigner brød og vin.

Da føle vi, du bor ej blot
i Guds, vor Faders gyldne slot,
men også i det hus af jord,
hvor vi går til Vorherres bord. Amen

Skærtorsdag er tilgivelsens dag. Da Jesus for sidste gang spiste med sine disciple Skærtorsdag aften, rakte han dem brød og vin som tegn på Guds tilgivelse, syndernes forladelse.

Hvorfor er det så ikke nadverens indstiftelse, dagens evangelium fortæller om, men om at Jesus den sidste aften – som en anden slave - vaskede disciplenes fødder?

Det kræver selvfølgelig en forklaring. Og forklaringen er, at Johannes evangelisten ikke fortæller, at Jesus den sidste aften han levede spiste påskemåltidet med sine disciple.

For i *Johannesevangeliet* dør Jesus netop på korset, da jødernes påskelam blev slagtet i templet i Jerusalem – det lam, som jøderne spiste ved påskemåltidet senere samme af-

ten. I stedet for at spise påskemåltidet sammen med sine disciple hænger han altså på det tidspunkt på korset.

Og sådan får Johannes så på sin egen måde sagt, at Jesus er det nye påskelam, der slages for vore synder, - det Guds lam der bærer alverdens synd.

Nu er et måltid og en fodvaskning selvfølgelig to forskellige ting. Men betydningen og meningen er jo den samme. Begge de to handlinger siger jo, at Jesus giver sig selv til os, - giver sig selv som livets brød og vin, og giver sig selv som slaven, der vasker os rene. Givet og udgydt for os til syndernes forladelse – det er, hvad både nadveren og fodvaskningen siger.

I den nat da han blev forrådt af mennesker, gav han sig selv til mennesker i to små enkle handlinger, der *ikke* kan misforstås, og som *aldrig* kan glemmes, nemlig den handling at spise sammen og den handling at blive vasket ren.

Ja, det er rigtigt. Og det er smukt og ikke til at glemme, det, der skete den sidste aften Jesus levede. Men det spørgsmål, som hver eneste påske kan fylde een, er jo: Hvorfor? Hvorfor gik det, som det gjorde? Hvorfor skulle Jesus dø? Og giver hans død overho-

vedet mening?

Jesu død er blevet forstået på flere måder i tidens løb.

Den var nødvendig for at forsones Guds vrede, siger en forklaring. *Bibelen* fortæller, hvordan de første mennesker Adam og Eva syndede mod Gud og derfor blev smidt ud af paradiset have. Den synd skulle sones, og det burde mennesket jo selv gøre, men det kan mennesket bare ikke, fordi det er en synder. Kun Gud selv kan gøre det hele godt igen. Derfor måtte gud-mennesket Jesus Kristus komme til verden, og hans lidelse og død gennemfører da det, som det skyldige menneske *burde* men ikke selv *kunne* gøre.

Ved Jesu død får Gud altså, hvad vi skylder ham. Noget for noget, som man siger, og den guddommelige vrede kan lægge sig. Gud er forsonet. Nu er der igen orden i regnskabet mellem Gud og mennesker.

Sådan har man prædiket om Jesu død i middelalderen. Som om Jesu død får et regnskab til at gå op. Noget for noget!

Jeg synes, der er meget langt fra den bogholder-Gud, til Jesu liv og den måde han møder mennesker på.

Hver gang vi hører, hvordan Jesus kommer mennesker i møde, og hvordan han er overfor dem, er der jo aldrig tale om et regnskab, der skal være i orden, men om at Jesus gør det, der netop er brug for her og nu. Og sådan fylder han mennesker med tro, og sådan bliver han menneskers frelser og forsoner.

Hos Jesus er det nemlig altid Guds kærlighed, der kommer os i møde, på forhånd – den kærlighed der løser situationen op, så det ødelagte liv bliver helt og godt, så et

menneske får lov at starte på en frisk.

Frelsen og forsoningen får vi skænket hos Kristus for intet. Eller som Johannes evangelisten også siger det: ”Således elskede Gud verden, at han gav sin søn den enbårne, for at hver den, der tror på ham, aldrig skal fortabes, men have evigt liv”.

Jesu sonoffer skal ikke til for at ændre Guds vrede til Guds tilgivelse, for Gud er allerede på forhånd barmhjertig og tilgivende, som vi så det, da Jesus gik omkring mellem mennesker.

Forsoningen er sket. Det er det, der skal gå op for os - at Gud er kærlighed, og altid har været det!

Guds kærlighed lader sig ikke standse. Det gjorde den heller ikke, da mennesker korsfæstede Guds søn. Det er Gud, der i Jesus af kærlighed bliver drevet i døden for sin menneskehed.

Og sådan forandredes da alt. Synd og død og djævel blev på korset besejret af Guds kærlighed. Alt er derfor nyt, alt er ændret, også selvom alt stadig ser ud til at være ved det gamle.

”For jeg er vis på, at hverken liv eller død eller noget som helst andet mere kan skille os fra Guds kærlighed i Kristus Jesus, vor Herre”, som Paulus derfor kan skrive i Romerbrevet.

Gud kommer til verden for at tage sine børn til nåde; for at vise os den kærlighed, der var der før os og efter os og i al evighed - en kærlighed man hverken kan eller skal fortjene sig til.

Hvad er i grunden det vigtigste i vore kristne tro? Her plejer de fleste at svare: Det vigtigste er da det store bud om kærlighed,

at du skal elske Herren din Gud og elske din næste, som du elsker dig selv. Og det er jo også rigtigt. Men det bud står heldigvis ikke alene! For hvad så når vi ikke gør det? Når vi ikke kan eller vil leve op til det store bud om kærlighed? Er vi så fortabte?

Nej, det er vi ikke, for der er noget, der er endnu større i den kristne tro, nemlig at vi har lov at tro på Guds tilgivelse, syndernes forladelse. At Gud for Kristi skyld tilgiver os, så tavlen vaskes ren, og vi får lov at starte på en frisk.

At vi har lov at tro på Guds tilgivelse, syndernes forladelse, er det største og fineste, men vist også det mest provokerende i vores kristne tro.

For er det virkelig rigtigt, at der findes tilgivelse for alt og alle? Er det ikke en grusom hån mod dem, det gik ud over? Mod alle de tusinder og atter tusinder, der i tidens løb har lidt på grund af andre menneskers vanvid og galskab?

Det ville det være, hvis det kun var den angrende bøddel der kunne få tilgivelse. Men Guds tilgivelse er først og sidst forsoning, sådan at også offeret, den, det gik ud over, får oprejsning og nyt liv. For det er livet, Gud vil.

En har fortalt om en retssag: En ung mand havde misbrugt sin fars navn og underskrift til at få fat i en masse penge. Drengen var skyldig og havde også tilstået, og nu er man så kommet til retssagen. Alle var klar over, at han var en forkælet ung mand, og at faderens forkælelse nok havde en stor del af skylden for det, det var sket. Da dommen blev afsagt i retssalen, var faderen til stede. Den unge mand tog imod dommen. Bagefter

Redaktion

Sognepræst
Margrethe Dahlerup Koch
Høbrovej 3
6980 Tim
mdk@km.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

satte han sig så ned og så over på sin far og rakte begge hænder ud mod faderen. Og så skete det! Faderen rejste sig, vendte ryggen til og gik! Da var det sket med drengen, og livet gik i stykker for ham. Drengen bad ikke om at blive frifundet. Han havde indset, hvad han havde gjort. Og tog sin straf.

Men et er retfærdighed og konsekvens, noget andet er den kolde ret alene. Den er dødbringende, og der er ingen tvivl om, at faderen den dag åndeligt talt tog livet af sin søn. Vi kan ikke undvære ret og retfærdighed, for så ville de stærke og frække knuse de svage og små. Men når dommen er fældet, og den dømte får sin straf, har vi brug for tilgivelse. For livets skyld. Uden tilgivelse bliver livet et helvede. Som når en far afviser sin søn, der beder om tilgivelse. Så fryser man.

Jesus kom ikke for at afskaffe love og regler. Han sagde ikke, at tyven, ludereren, svindleren og tyrannen var uskyldige. Men så snart dommen var fældet, kastede han tilgivelsens kappe over den dømte, fordi han ville livet.

Derfor har mennesker aldrig kunnet glemme den sidste aften, Jesus levede, hvor han spiste sammen med sine disciple og vaskede deres fødder. De disciple, der få timer efter forråbte ham og flygtede over hals og hoved, da han havde brug for dem. Sådan er alterbordet et bord, hvor der er plads til os alle.

Så er meningen med Jesu død og opstandelse da intet andet end at række os Guds tilgivelse, syndernes forladelse, så vi hører til tro og trøst, at vi kan leve, fordi Kristus døde.

Så tit vi mødes ved dit bord,
lad mætte os dit Guddoms-ord,
og lad os i dets klare vin
inddrikke barneglæden din!

Hanne Drejer

Asperup-Roerslev

Salmer:

466, 473, 476, 179, 217